

Verkenning sociale coöperatie De Blauwe paraplu 21 januari 2026

In gesprek met Menno Schenk van Gemeente Amersfoort

1. Hoe ben je bij de coöperatie betrokken geraakt en wat sprak je aan.

Het is eigenlijk begonnen als Stadslab. Het idee kwam van Dirk Kaan die inspiratie haalde uit de Blue Zones. Hij wilde samen met Future of Fame een soort werkfabriek oprichten waarin mensen zichzelf, door mee te doen aan projecten, kunnen ontdekken en zich verder zouden kunnen ontwikkelen van start-up tot zelfstandig ondernemer. Uiteindelijk liepen de ideeën van de initiatiefnemers toch uit elkaar en was het mijn collega René Brink die door is gaan filosoferen met beide initiatiefnemers afzonderlijk en uiteindelijk tot de oprichting van De Blauwe Paraplu kwam. Bedoeld voor mensen die vanuit de uitkering langs die route hun weg zouden vinden.

Het werd destijds nog traditioneel gezien als een begeleidingstraject waarbij deelnemers een bepaald subsidiebedrag meenemen. De begeleiding richt zich op een vooraf bepaald doel. Hoe weet ik niet precies, maar op een gegeven moment is het idee ontstaan om dat in te richten als een coöperatie waarvan mensen lid kunnen worden en als lid producten en diensten kunnen aanbieden. Aanvankelijk was ik, als collega van René, zijdelings betrokken, maar toen René ziek werd, heb ik het van hem overgenomen.

Alle vijf mensen die daar toen waren, zijn toen overgedragen op mij als klantmanager. En ben ik die mensen daar als projectbegeleider gaan begeleiden. We hadden nog niks op papier, maar we begonnen gewoon. We zetten later wel wat op papier. Het idee is, mensen starten, moeten bepaalde omzet hebben, hebben ze dat na twee jaar nog niet, dan is de vraag, is het wel een ondernemer? De mensen die er toen waren, hadden al best wel ideeën. Er was iemand die deed een soort facility service voor bedrijven, papier bestellen, allerlei dingen. Er was iemand die gaf rondleidingen in het fabriekscomplex van de Prodentfabriek. Dus die rondleidingen kon je boeken. Er was iemand die deed videoproducties, er was iemand die deed fotografie.

2. Welke obstakels heb je moeten oplossen en hoe deed je dat? Wie nog meer speelden een rol?

Het moest natuurlijk nog wel van alles met teams zelfstandigen, met de uitkeringsadministratie, met de kwaliteitsmedewerkers besproken worden. Wat zijn de haken en ogen en kan dit wel? In de tussentijd bleef het geld wat zij verdienden gewoon in de coöperatie. De coöperatie doet ook afdracht aan de belastingen als coöperatie, dus de mensen zelf hoefden dat niet te doen. We wilden ook niet zoveel verschil met als zelfstandige via de BBZ ondernemen, omdat je niet een bepaalde ongelijkheid wil. Je had natuurlijk ook nog de part-time zelfstandige ondernemers. Je wil niet dat iemand die het zelf kan, het heel veel moeilijker heeft dan iemand die wat meer ondersteuning nodig heeft.

3. Hoe is het ingebed in de gemeentelijke praktijk; financieel, wetstechnisch (P-wet), verwijzingen?

Je had dus mensen met een product of een dienst waar geld voor betaald kon worden. Maar dat gaat eigenlijk niet samen met de uitkering. Dus we maken een thermometer. Er wordt wel inkomen verdiend, maar dat komt dan op een thermometer, waar mensen dan zelf niet echt een directe beschikking over hebben. Via het bestuur van die sociale coöperatie kun je voor investeringen uit de thermometer putten. De coöperatie kan dat eventueel ook voorschieten en dan betaal je uit de thermometer terug.

Het voordeel was dat mensen wel omzet konden maken, maar dat dat niet van invloed is op de uitkering. Dus je hoeft niet te verrekenen, niet direct althans. En er gebeurt niks met je huurtoeslag, er gebeurt niks met je zorgtoeslag, er gebeurt ook niks met allerlei andere dingen. Het inkomen blijft stabiel.

Je kunt ondernemen en dan blijft er aan het eind van het jaar mogelijk wat over. Er moet natuurlijk nog wel een bepaalde buffer zijn zodat je in januari ook weer uitgaven kunt doen die bedrijfsnoodzakelijk zijn. Dus een buffer van 500 euro moet erop blijven, maar alles boven 500 euro wordt teruggestort in de derde rekening van de gemeente op klantnummer.

Na twee jaar worden deelnemers geacht klaar te zijn om zelfstandig verder te gaan of uit te stromen naar werk. Maar het komt wel voor dat iemand net lekker bezig is, zodat het zonde is om dat te stoppen. Die laten we dan toch wel doorgaan. Maar dan is de begeleiding niet meer bekostigd. Dus hebben we voor die

gevallen afgesproken dat 50% van de omzet bij De Blauwe Paraplu blijft als vergoeding voor de bedrijfslasten die ze dragen.

We hebben ook wel gezien dat mensen na twee jaar eigenlijk onvoldoende omzet hadden om te spreken over ondernemerschap. Die mensen zijn als het wel belangrijk was dat ze op die plek bleven, omdat iets anders ook niet direct in zicht is, naar 'trajectplek plus' overgegaan. Eigenlijk een stabiele positie voor iemand, waardoor iemand bezig kan zijn toch met een stukje ontplooiing, sociale contacten, maar zonder speciaal op uitstroom gericht te zijn. Dan krijgt Blauwe Paraplu in dit geval daar ook een vergoeding voor om toch een lichte vorm van begeleiding te kunnen geven.

4. Wat is de rol van de klantmanagers en hoe zijn die geïnstrueerd?

Daar speelt eigenlijk als het goed is EVA een belangrijke rol in. Het is natuurlijk mijn taak, samen met de Blauwe Paraplu om te zorgen dat het daar goed in staat en te vinden is met de juiste criteria. Dat gaat er dan wel vanuit dat klantmanagers ook werkelijk zoeken op die criteria en niet op naam van het traject dat ze toevallig kennen of waar nog kandidaten voor nodig zijn. Dat is ook nog wel een uitdaging. Want bij veel collega's is EVA nog onvoldoende bekend. Dus vragen we ook aandacht voor de mogelijkheid van ondernemen en de coöperatie in de weekstart en bij andere gelegenheden. Dan nodigen we bijvoorbeeld de Blauwe Paraplu uit of SCOOP, een andere sociale coöperatie, zich richt op gezamenlijke cateringprojecten.

Ik ben verder zelf ook gewoon klantmanager met een normale caseload. Dat geldt voor ons allemaal en dan zijn we daarnaast voor een bepaald onderwerp ambassadeur. Ik ben ambassadeur voor de Blauwe Paraplu en Scoop, samen met een collega, zodat er bij eventuele uitval iemand is die de draad op kan pakken.

5. Moet je moeite doen om het overeind te houden? Wat zijn nog uitdagingen?

Instroom blijft een uitdaging. Zeker met het huidige financieringsmodel gebaseerd op trajectfinanciering, is het met de kleine aantallen niet te doen. Met Trajectplek plus hebben we daarom de mogelijkheid om ook op een andere manier begeleiding te financieren. In het begin dachten we dat we zouden beginnen met een groep van 12 en daarna weer een groep en zo verder. Maar die twaalf hebben we nooit gehaald, laat staan een tweede groep. Dus dat maakt de financiering van de coöperatie wel heel mager. Dat lossen we deels op met Trajectplek plus voor mensen die na twee jaar nog niet kunnen uitstromen, ook niet richting werk. Die kunnen dan toch maatschappelijk participeren met begeleiding.

6. Wie vindt de coöperatie belangrijk en waardoor wordt het succes bepaald?

De wethouders waren altijd wel enthousiast over de coöperatie maar de filosofie bleef wel dat de kandidaten begeleidingsgeld meenemen, maar er komt niet een bepaald bedrag naar de coöperatie. De gedachte daarachter was dat er een prikkel zou blijven om in te zetten op uitstroom. Daarom was er ook een limiet van twee jaar deelname ingesteld. Het moet zich ook wel blijven onderscheiden van het pure vrijwilligerswerk want dat is het terrein van Buurt 33.

7. Welke effecten zie je zelf op langere termijn (bijv. uitstroom, welzijn, zelfredzaamheid)?

We zien wel dat het soms lukt dat mensen uitstromen naar zelfstandig ondernemen, soms via de BBZ. Voor anderen is het meer een plek gebleken om je oriënteren op een volgende stap op weg naar zelfredzaamheid. We kijken niet alleen naar uitstroom, maar ook naar de stapjes die mensen kunnen maken. Die verwachtingen waren eerst te romantisch. Even een groepje van twaalf en die worden dan allemaal ondernemer. Maar het blijkt toch wel dat dat een hele grote stap is en dat ik vooral moet laten zien dat het ook om de tussenstapjes gaat. Dus ik ben ook wel bezig met verwachttingsmanagement.

8. Hoe zie je de toekomst van de sociale coöperatie binnen de P-wet in Balans?

Nou, dat is wel grappig, want de toekomst hangt natuurlijk vooral ook wel af van de bevoegdheid van de mensen die daar zitten. De leden, maar ook vooral het bestuur.

Waar ik altijd wel wat moeite mee had, is dat er altijd wel wat geld voor de begeleiding naar Blauwe Paraplu. Maar dat was eigenlijk wel een heel laag bedrag. En voor de complexe ondersteuningsbehoeften die sommige leden hebben, voelde ik me soms wel wat ongemakkelijk. Dat je denkt, ik laat iemand wel een heel pittige klus oplossen voor een dubbeltje op de eerste rang. We hebben wel regelmatig gesproken, natuurlijk voor Blauwe Paraplu, hoe kan dat bedrag omhoog? Ja, meer mensen. Maar ja, je kunt ze ook niet tevoorschijn toveren. Of mensen ernaartoe sturen die er eigenlijk niks te zoeken hebben. Het liep ook wel heel erg uit de pas met als je iemand bij Amfors laat ontwikkelen. Amfors krijgt 7000 euro per jaar en Blauwe Paraplu 375 per kwartaal. Dat is niet veel. Terwijl bij Amfors wordt ook nog een soort productie gedraaid en winst gemaakt. Dus er is ook wel een gelukkige beweging geweest afgelopen ruim half jaar, van we moeten toe naar andere vormen van trajecten en meer kijken voor hoe is die ontwikkeling, die throughput van mensen.

Daar hangen gelukkig nu fijnere bedragen aan vast. Dus in die zin zou je zeggen dat economisch, financieel gezien, voor Blauwe Paraplu een betere toekomst aanbreekt, daar waar het gaat om het kunnen begeleiden van mensen.

Restant Transcript

En was er toen ook al iemand die dat begeleidde? Ja, die is vrij snel volgens mij aangesteld. Ze hadden toen ook van Cordaid een startbedrag en ze hadden van de Rabobank een startbedrag. En wilden eigenlijk van de gemeente ook zoiets als wat Delft en Sittard hebben, we subsidiëren dit want we vinden het zo'n goed idee. Dat is nooit gelukt bij de gemeente.

We hebben natuurlijk wel geprobeerd via wethouders, er bleef de filosofie, als er iemand komt, die neemt begeleidingsgeld mee. Zodat het een prikkel is om iemand echt te gaan ontwikkelen naar zelfstandig ondernemerschap of naar uitstroom in dienstverband.

In twee jaar was het idee. Want als je na twee jaar nog niet zelfstandig verder kunt, dan ben je eigenlijk een ondernemer.

Richting een vorm van betaald werk met ondersteuning, dat gaat hem niet worden. Zelfstandig ondernemerschap. En daarmee hebben ze te weinig of geen omzet. Dus dat is het ook niet. Maar ja, stoppen dat leidt tot andere maatschappelijke zaken die niet prettig zijn. Dus dat is dan het beste alternatief. En het is ook nog wel gebeurd dat mensen na twee jaar wel omzet hebben. Maar nog niet genoeg om zelfstandig te voorzien in de eigen levensonderhoud. Nou ja, dan gaan we natuurlijk ook weer afstemmen. Want we hebben gezegd het is maximaal twee jaar. Maar in dit geval, als we kijken naar wat er aan gaat komen om handenwerk en alle dingen. Vinden wij het van belang dat iemand hier nog even mee door mag gaan. Omdat er nog een aantal doelen zijn die niet zijn behaald. volledig eigen inkomen en we denken dat hier en hier en hierdoor en door deze deze ontwikkeling.

dat wel gerealiseerd gaat worden dan is het natuurlijk heel zonde om te stoppen en zeggen ja red je maar dus dan ga je dat individuele geval wel langer door ja maar het is dus hij zeggen hey maar wat hoe is dat dan voor blauwe paraplu want die krijgt geen geld meer voor te begeleiden en iemand ja je moet toch nog wel iemand begeleiden nou wat wat de formule was toen hebben we aangepast van hey mensen maken bedrijfsverzamelijke kosten zoals gas water. licht koffie thee en alle randvoorwaarden 50% van je omzet draag je af aan de blauwe paraplu zodat ook voor mensen die, al heel ver zijn, maar er nog niet helemaal, dat er wel een subsidiestroom is richting Blauwe Paraplu om daar manuren op te kunnen zetten, om mensen nog verder te ontwikkelen. Maar ging dat dan pas in na die twee jaar, of is dat eigenlijk...

Ja, dat ging in na die twee jaar, maar dat wisten we natuurlijk nog niet bij start. Bij start denk je, oh, dat zijn allemaal mensen en dat worden ondernemers en die stromen allemaal uit. En het idee was ook, oh, de eerste groep, dat worden er twaalf en dan na een jaar komt er nog een groep van twaalf, zodat we altijd voldoende mensen hebben, voldoende geld. Maar we hebben eigenlijk die twaalf nooit gehaald, dus laat staan een tweede groep.

...

Dat zie je dus bij de mensen die op Trajectplek Plus zijn gegaan, die blijven gewoon wel hangen. Er is een fotograaf die echt hele mooie foto's maakt, maar daar nooit iets in de zin van een structureel inkomen of een klein structureel, dat is echt zo sporadisch. Maar die vindt daar nog wel de aansluiting met zo'n community van ik heb ritme, ik heb structuur, ik heb die dag wat te doen, want dat horen we ook vaak van mensen, als je een dag niks te doen hebt dan voel je je zo nutteloos en dan ga je dus jezelf helemaal naar beneden praten, boos worden op jezelf dat het niet lukt.

Terwijl als je dus iets hebt en je bent daar, ja er is zoveel meer gebeurd. Dus daarom hebben we ook gezegd van hé we zien dat dit sociaal maatschappelijk gezien echt heel belangrijk is. We hebben in de eerste ontwikkeling een soort drierups raket waarin je wil dat iemand uiteindelijk de maan bereikt gezien van oh ja, we gaan toch de koers verleggen. We gaan zeggen, we vinden dit zo belangrijk dat dit wat nu is bereikt, in ieder geval behouden wordt om mogelijk, als er andere ontwikkelingen zijn, daarop voor te borduren. Maar we gaan die uitstroom loslaten. En dat was voor onze toenmalige afdelingsmanager wel een beetje lastig, want die had echt wel het idee van, ja, dan zitten we eigenlijk een beetje te werken met mensen met betaalde hobby's.

Het is in ieder geval een... een mooie plek om je te oriënteren op waar sta ik nu en waar ga ik naartoe en die ideeën die ik heb kan ik die realiseren en kan ik hier ontplooiing vinden het is, wel een plek, waar, de inwoners, enorm mee gebaat kunnen zijn

terwijl dat ook wel mensen zijn die zeggen als ik dit en dit niet zou hebben, dan zouden, ik heb gesprekken waarop mensen zeggen ik zou het liefst gewoon de hele dag zakken cement sjouwen, maar dat gaat met

mijn lichaam niet meer dan voel ik me zo nutteloos en, overal van die hele hoge eisen en ja, En dat je dan een plek vindt waar, oké, het is oké, en nou ja, oh, wil jij de koffie hier zetten, nou, prima, en nou ja, er staat een tafeltennistafel, oh, wat kan je goed tafeltennis, je zet een tafeltennistournooi op, ja, dat is natuurlijk goud, dat is iemand die anders gewoon naar buiten zit te kijken en denkt van, nou ja, als het op vandaag ophoudt, vind ik het niet erg.

.Jij staat voor Blauwe Parplu, wel bekend als iemand die heel veel steun heeft gegeven eraan. Ja. Waar ben je tegen aangelopen, waar heb je echt tegen op moeten boksen?

Nou, dat het romantische idee van, we gaan starten met twaalf mensen en daar gaan heel veel succesvolle ondernemingen uit halen, ja, dat...

Dat was natuurlijk echt een romantisch idee en op basis daarvan is er eigenlijk een beetje groen licht gegeven vanuit de gemeente, van nou mooi instrument, er was ook wel heel erg de kijk op instroom-uitstroom, input-output en dat moest dan altijd positief zijn. En gelukkig onder de leidende gedragsprincipes, toen met Ronald Blonk, destilleerden we ook wel heel andere dingen van, hé maar die throughput, wat gebeurt er nou eigenlijk en waar kun je aan draaien en sturen, dat is echt heel belangrijk. Dat je hier kunt draaien, dat je die tussenstapjes kan zien. Dus die tussenstapjes zichtbaar maken. Voor mensen die gedacht hebben van nou, ik ga toch soms ook naar mijn werk of ik breng mijn kinderen toch ook naar de kinderopvang, waarom regelt die inwoner dat niet? Dus het denken vanuit je eigen referentie, van ik zie het natuurlijk ook, dus kom op, eet een bord de boerenkool en slaap even goed en je moet ook dit kunnen.

Dat je het dus kunt laten zien door die tussenstapjes, dat mensen best nog wel een weg te gaan hebben. Soms je eigen oordeel moet opschorten, soms ook de termijn, maar je krijgt dan ook wel de discussie van, ja maar we zijn arbeidsintegratie, dus binnen twee jaar naar werk. Wat je nu zit te doen is eigenlijk een soort maatschappelijk werk, participatiemakelaar, daar zijn we niet voor, dat is in de buurt 33.

Je ziet dat dat best wel in de sociale basisinfrastructuur erg opgeknipt is. Weer vrijwilligerswerk in de buurt 033, wij zijn daar in principe niet voor. Wij zijn voor ontwikkelen, stappen zetten met scholing of anderszins richting, soms gedeeltelijk eigen inkomen voorzien, soms met ondersteuning, jobcoach, subsidie.

Dus daar is het niet voor. Daar moeten we ons op richten. Het heeft natuurlijk toch te maken met mensen die aangemeld worden voor een traject en die dat wat we verwachten nog niet kunnen of misschien helemaal nooit kunnen.

Dat klinkt wel alsof je vooral ambassadeurswerk hebt moeten doen, de boodschap uitdragen.

ja, dat is het denk ik wel. Het is het zichtbaar maken van wat er is, wat er speelt, hoe het in sommige levens kan lopen.

Wat voor kanalen had je daarvoor? Bij wie kwam je dan? Moest je dat aan de leiding uitleggen of aan de politiek? Collega's hoor ik vooral. Collega's, dus vooral verwachtingenmanagement. En dat is wel belangrijk dat je op het moment dat je gaat werven, doe je ook iets met verwachtingen. Dus je wil natuurlijk toch... En dat wilde Blauwe Paraplu ook wel. Mensen die ook daadwerkelijk een dienst en een product konden ontwikkelen en dat onder begeleiding in de markt konden zetten en daar een vorm van inkomen mee zouden kunnen realiseren.

En in de praktijk bleek toch ook wel dat er toch wel veel paradijsvogels werden aangemeld. Dus mensen van ja, een beetje vriend, maar ja, ik kan niet mee naar dit of naar dat. Oh, maar ja, Blauwe Paraplu. Dan krijg je ook een beweging van, oh maar als je niks met iemand kan, dan naar de blauwe paraplu. Er zat op een gegeven moment ook wel zoiets van, oh ja, dan kunnen we beter eigenlijk dan ook gaan splitsen. Dat we dus een stichting hebben waarin we gewoon met mensen allerlei trajecten doen. Richting oriënteren, meedoen, wat dan ook. En dan gewoon blauwe paraplu, als coöperatie, dat dat apart blijft en dat daar leden lid van worden, want anders dan krijg je... Dat je wel een soort voorselectie hebt.

Ja, je ziet daar ook wel, je hebt bijvoorbeeld ook, volgens mij is dat in Soest ontstaan, maar je hebt dat nu ook al een tijdje in Amersfoort. Dat is Loef, dat is een soort culturele broedplaats, die zit in een voormalig kinderdagverblijf en daar heb je ook allerlei workshops en thema's waarin mensen zich ook kunnen ontmoeten.

Ook toch wel veel mensen die op een andere vorm... niet meedoen of last hebben van bijvoorbeeld psychische kwetsbaarheden en eigenlijk altijd maar in dat ziek zijn en patiënt zijn zitten, die kunnen daar dingen doen waardoor je gewoon met je creativiteit bezig bent en elkaar ontmoet op creativiteit en niet op het patiënt zijn. Maar dit is maar een stuk wat wel heel is en wat wel gezond is en dat zie je toch ook wel ontstaan. We hebben het nu natuurlijk vooral over blauwe paraplu, maar we hebben een tweede sociale coöperatie, natuurlijk SCOPE.

SCOPE zit ook hier? SCOPE zit ook in Amersfoort. Die heette SCOPE met S-C-O-O-P. Oh oké, zo'n andere SCOPE. Ja, de andere SCOPE, want dan moest je natuurlijk ook wel eens krijgen dat je denkt, huh? Maar ja... De andere SCOPE, Liendert-Rustenburg. En daar zie je ook weer een hele leuke ontwikkeling, want wat doen zij? Zij richten zich vooral op catering en hebben dan een cateringteam.

Dus er is een organisatie die zegt, ik wil lunchen met 20 mensen, kunnen jullie soep, broodjes en iets lekkers daarna? Nou krijgt zij die opdracht en dan gaat er binnen de cateringgroep de vraag uitgesteld worden van joh, zelfrol. Het zijn mensen die of via ons met een uitkering bij Scope aan het ontwikkelen zijn, of mensen die geen uitkering hebben, maar van ons wel ondersteuning krijgen.

Op het moment dat je zegt, die opdrachten vind ik leuk, die wil ik doen, je gaat het samen met iemand doen, dan zorg je voor de inkoop, je zorgt voor het koken. En dat wordt wel ook door een coördinator een beetje begeleid. Op het moment dat er dan een evenement is, dan moet er ook een gastvrouw, gastheer zijn, die met zijn welkom heet en die uitserveert en wat haalt. Dus dat is eigenlijk een beetje een cateringsservice waarin mensen ervaring daarmee op kunnen doen.

Want dat zijn mensen die wel ervaring hebben met koken. En daaraan voorafgaand hebben ze eerst taal geleerd, taal en toekomst. Dan is het koken, dus heel dichtbij bij wat je beheerst en kunt, is de praktische uitvoering om op die manier ook de taal in praktijk te gaan brengen. En te kijken van, hé, maar kan en wil ik hier wat mee in de toekomst? Dat is niet per se...

hoeft dat de uitkomst te zijn. Want we hebben ook wel gezien, dat is een groep van twaalf vrouwen en die zijn allemaal aan het koken. Die kunnen ook allemaal koken, alleen de één die heeft het idee, later wil ik echt een patisserie hebben. En dat heeft niet iedereen. Er zijn ook mensen die zeggen, oh ik vind het wel leuk om mijn personeelsrestaurant broodjes naar je in de soep te schenken. En nog weer iemand anders die zegt, ja dat vind ik ook wel leuk, maar geef die kinderen maar aan mij, dan kunnen jullie koken en ik pas wel op de kinderen. En die uiteindelijk in het traject richting pedagogisch medewerkers kinderopvang gaat.

Nou ja, dus je ziet ook daarin wel, het is een soort deeltjes versneller. En je ziet dan dat mensen op verschillende manieren uitstromen. Er stromen mensen uit, stabiel, die zeggen ik ben nu twee jaar gastvrouw geweest bij jullie, nou dat kan ik daar ook doen. Ja ik zie het niet, gezien mijn lichamelijke gesteldheid of andere sores, dat ik nog niet goed kan. Nog. geld gaan verdienen. Ik ga dit volledig op vrijwillige basis ergens doen.

Dus dat is dan... Het zijn dus ook mensen die inderdaad uitstromen naar, toch het opzetten van eigen. onderneming. Mensen die uitstromen naar werk- en dienstverband. En we merken toch wel dat er vaak toch ook, als mensen klaar zijn, of we denken dat ze klaar zijn, dan hebben we natuurlijk een ontvangende partij die ook bepaald idee heeft over de mate van werkfitheid.

En dat dat niet altijd matcht. Dus er is nu bijvoorbeeld een speciaal team vanuit het werkgeversservicepunt wat op zoek gaat naar, aansluitende banen. Maar het is meer vanuit, we hebben hier iemand, hoe kunnen we die matchen ergens? Ja. En... iets anders wat wel mooi is, dat vanuit in de buurt die 33 ook iemand heel actief was en vanuit wijk, wijkmanagement, vanuit de gemeente ook iemand heel actief was.

En in zo'n wijk als Liendert, daar zitten heel veel wijkelden in en uiteindelijk is er een wijkvereniging of wijkstichting op gestart. En toen kwamen ze in contact bijvoorbeeld met het idee in Amsterdam over de buurtbaan. Nou, daar hebben ze mensen uitgenodigd, wat uitgelegd, mensen die een buurtbaan hebben, mensen die dat begeleiden en ook daarin verschillende in doorstroom mogelijkheden. En het idee is, nou

komt eigenlijk ook weer twee jaar, je krijgt een buurtbaan voor twee jaar en in die tijd word je door een jobcoach ontwikkeld naar je vervolgfase.

Namelijk zo'n... Zo'n buurtbaan is volledig gesubsidieerd toe naar... Een vorm van inkomen waarin minder subsidie nodig is. Er zijn inmiddels twaalf, dus we zien gelukkig veel mensen die iets hebben gedaan in het cateringteam, nu uitstromen naar balie-medewerker bij In de Buurt 33, medewerker bij een volkskundige praktijk, bij een huisartsenpraktijk, iemand als een soort linking pin tussen bewoners en de schuldhelpverleningsorganisatie.

Hoe heet het, wijkconciërges, mensen die tussen de verhuurder en de bewoners. Dus dat is ook wel mooi om te zien. En dan zie je ook die sleutelfiguren. Ja, sleutelfiguren zie je nu dus. En het is ook wel mooi dat je daarin ziet dat sleutelfiguren die gaan een positie hoger. En die hebben een rolmodel, voorbeeld voor. En dan denk ik, oh, maar ik ken jou. En het is wel grappig als je met zo'n sleutelfiguur door zo'n wijk loopt. Die iedereen komt op de hand geven. En je ziet dus ook dat er ontstaat dus ook iets.

Ik ben eigenlijk wel een beetje bediend naar meer voor jijzelf, zeg maar. Dus ik probeer me jou voor te stellen. Je hebt een afdeling, daar zitten allemaal collega's van. Jij bent de enige, denk ik, die met dit soort dingen bezig is? Of zijn er meer? Nee hoor, we hebben eigenlijk hier altijd de afspraak. Als een project wat groter is, of als een instrument wat groter is, doe je dat met z'n tweeën.

Stel, ik kom onder een bus, dan... Heel veel dingen, ik heb wekelijks contact met zowel Scope als Blauwe Paraplu en dan bespreek je dingen en niet alles wordt meteen opgeschreven of is meteen, dus heel veel afspraken zitten nog in de hoofden. Dus op het moment dat je samen met iemand anders een project draait, die kan jou dus dan vervangen op het moment dat je omvalt.

Maar goed, hoe zien jouw collega's jou? Want als ik jou hoor praten, dan klinkt het ook wel alsof je veel ambassadeurswerk moet doen op je afdeling, van mensen die er heel even in uitstromen, jij ziet andere kanten. Maar wat voor structuur werk jij eigenlijk?

Ja, de structuur is als volgt, ja de structuur verandert ook iedere keer weer, en dan straks krijgen we O&O-plannen van de organisatie, op momenten zoals het nu is, dat is een aantal jaren geleden gestart, hebben wij binnen werk, re-integratie afdeling, twee hoofdteams, het ene team richt zich op werken regulier, dus mensen die niet op voorhand al een doelgroepindicatie hebben, en we hebben een team dat werkt voornamelijk met mensen die al binnenkomen met een doelgroepindicatie. Dus dat is eigenlijk een schifting die is toen gemaakt, omdat rondom doelgroepindicatie, baanafpraak, het heel ingewikkeld allemaal aan het worden was. In ieder geval is het nu zo ingewikkeld aan het worden dat Team Doelgroep al een afsplicing heeft, namelijk trajectbegeleiderbaan. Dus Doelgroep spreekt mensen, ontwikkelt ze naar een indicatiebaan.

Maar als die indicatiebaan er is, dan doet Team Trajectbegeleiderbaan alles rondom de subsidie en de loonwaardemeting. Omdat het best wel ingewikkeld is geworden. En toen was er wel gedacht, je kunt niet alles gewoon, want dan word je generalist en dan moet je van alles wat weten. We hadden al collega's die hopeloos de mist in gingen met, als je een indicatiebaanafpraak niet goed aanvraagt, terwijl die voor de klant eigenlijk wel nodig is en eigenlijk ook gegeven zou moeten worden, maar je vraagt hem niet goed aan, dan op vormfout krijgt hij hem niet.

Dat wil je natuurlijk ook niet. Dus dat is echt een specialisme geworden. We zijn allemaal trajectbegeleiders, dus je spreekt inwoners en je maakt een plan om te komen tot een normale keesloot.

Ja, je hebt allemaal een normale keesloot en er wordt eigenlijk zeker vanuit persoonlijk leiderschap en professionaliteit verwacht dat je er ook daarnaast een soort ambassadeurschap of contactpersoonschap of projectleiderschap hebt.

Dus dat je ernaast nog iets anders doet. Het liefst natuurlijk iets wat past bij jouw talent en je interesses. En zo zie je dus dat, we hebben collega's die zijn ambassadeur voor de harde leerschool. Dat is een formule waarin mensen in een soort snelkookpan van tien weken bij de rugbyvereniging... Zochtens fysiek rugby training krijgen en dan smiddags op eigen kracht, dat is een bepaald programma waarin ze aan zichzelf gaan werken aan het mentale gedeelte, dus fysiek en mentaal met als idee, je gaat, iedereen in de rugby team heeft zijn eigen plek, je gaat ook je eigen plek vinden in het team.

Je hebt namelijk snelle mensen nodig, je hebt mensen nodig die sterk en stevig een boel tegenhouden, mensen die het spel overzien, dat komt dan ook terug op eigen kracht programma en dan na die tien weken is er vanuit de Rotary en de Lions Club een soort werkmakr waar in werkgevers zich presenteren en gematcht worden aan, dus eigenlijk die formule. Ja, daar heb je dus ook een ambassadeur voor nodig. Wij weten er ook natuurlijk niet, je kunt niet van alle projecten alles weten, dus je hebt dan een ambassadeur. En zo heeft BeWell, Live & Visi, hebben allemaal ambassadeurs waar je terecht kan met vragen. **Dus voor mijn collega's ben ik dan vraagbaar voor sociale coöperaties.** Ja, dus iedereen heeft wel een bepaald kleurtje, zeg maar, in het hele palet. Dus het is een grote uitwisseling van ambassadeurs daar. Want die buurtbaan is zo ingewikkeld geworden dat er zit ook inmiddels afdeling beleid, samenleven zit daar aan vast.

Natuurlijk ook in combinatie met de wijkambtenaar en Maarten van Zuidam, die is voor dat stukje de ambassadeur. Want eigenlijk is dan die buurtbaan een soort spin-off van waar ik met Scope mee bezig was. Maar ja, dan wordt het eigenlijk te groot, ik heb ook nog mijn gewone caseload en je kunt niet alles bij één persoon neerleggen, dus dan zo'n spin-off komt dan bij Maarten van Zuidam terecht, die zich helemaal inleest en inwerkt op het gebied van sleutelfiguren, buurtbaan.

En zo zie je dat we hebben René Brink, die zich al een hele lange tijd bezighoudt met 50PLUS, video-CV, zo heeft Annemiek, die studie-beroepskeuze-adviseur ook is, die doet studie-beroepskeuze-adviezen, die kunnen wij bij inzetten, zij is ambassadeur daarvan. Ja, zo heeft iedereen weer wat. En hoe zorg jij dan af? Voordat jouw collega's... Dan onderscheiden wie nou een goede kandidaat is voor bijvoorbeeld de blauwe paraplu. Ja, dat is dus, wij hebben sowieso EVA.

Ja, en hoe zie jij de toekomst van de Blauwe Paarpluie?

De instroom van kandidaten, dat liep voor wat betreft leden die ook daadwerkelijk een dienst of product hebben of kunnen ontwikkelen en in de markt kunnen gaan zitten, dat liep een beetje af. Er waren... eind van vorig jaar twee actieve leden gelukkig zijn inmiddels weer twee intakes met twee nieuwe potentiële leden, ze hebben vier leden en dat is natuurlijk wat weinig, wil je echt, dus natuurlijk de community is nogal groot want je had natuurlijk de, voormalig, leden die, op vrijwege zijn plus zijn, dus de community is er nog wel

dat is natuurlijk ook hun idee van, en ze zeggen van joh, kunnen we toch weer een keer langskomen. nou ja ik denk dat wat in ieder geval ook goed is geweest is wat we in mei vorig jaar hebben gedaan is instrumentendag, Dus alle organisaties waarmee we samenwerken, alle instrumenten werden uitgenodigd om hier mini-workshops te geven. Er zijn er heel wat zeker. Er zijn er heel wat en vooral ook met elkaar kennis te maken. En dan ontstaat er wel iets leuks. Dat iemand bijvoorbeeld ergens zit en omdat ze kennis hebben van elkaar,

dan kan iemand niet beter daar. En daar willen we ook naartoe. Dat je niet denkt van ik moet er rondkomen dus ik hou die klanten. Maar deze inwonerscentraal, ik krijg mijn deel om te ontwikkelen en als ik zie van joh het is beter voor iemand dat die daar verder gaat, dan moeten we dat elkaar ook gaan rusten. Dat is wel waar we naartoe willen.

Wat ik in Sittard hoorde was dat ze daar ook een probleem hadden met toestromen van mensen.

En daar hebben ze van gezegd van ja, we gaan daar als gemeente toch meer op sturen. En zij doen dat onder andere door zich te richten op nieuwkomers. Oh, ja. Bijvoorbeeld een project. En ik weet niet, misschien is dat hier ook wel een idee. Ze zijn ook aan het kijken naar jongeren, maar ze ervaren wel dat de jongeren in de bijstand nu, toch eigenlijk allemaal wel, nou ja, echt aandacht nodig hebben. Het moet niet zo makkelijk zijn. Nee, we gaan kijken. Dus dan weten ze niet of dat kansrijk is. Nee, maar die statushouders of die nieuwkomers, die hebben natuurlijk soms ook wel in hun eigen land, het lopen hier misschien ook tegen allerlei problemen met regelingen. Dus zij hebben daar een soort voorlichting, samen met de inburgeringsconsulenten, ik weet niet hoe jullie dat hier verdeeld hebben. Ja, we hebben, als we even kijken, we werken natuurlijk veel samen met Integratie Werk. Die doen het taalgedeelte en die andere stromen doen ze natuurlijk ook. Dus de trajecten naar werk opleiden. En de trajecten naar zorg, opvoeding. Maatschappelijk, dus hebben wij veel, het was voorheen iets beter, dus

die samenwerking wordt wel weer gezocht, om ook eerder met mensen te richten op welke vorm van arbeid wil je straks in Nederland gaan verrichten.

Dus dat eerder dan ook, het idee is dus niet twee jaar lang taal en dan nog, maar al eerder van, hé, maar wat, en dan misschien een aantal werk bij je. Ja, zo hadden we een meneer die uiteindelijk bij de technische tak van Scoop terecht kwam, een fictiebrigade, die is natuurlijk ook wel gelieerd aan blauwe paraplu in de witte vlinder. Fictiebrigade in de wijk, ja, mensen, hoge energiekosten, die komen dan bij je thuis en geven energieadvies en die komen eventueel helpen met het plakken van tochtstrips, radiatorfolie, dus een beetje, ja, toch een beetje technisch, sociaal technisch. Er was iemand die is vanuit, in overleg met de begeleider van integratiewerk en mij, gestart bij fictiebrigade. Die wilde uiteindelijk installatietechniek, maar die had daar geen opleiding in.

Ja, hoe kom je daar terecht? Nou ja, in ieder geval in afwachting op dat zoiets er is. Werkervaring opdoen, vaktaal. Ja, die is uiteindelijk gestart. Nu bij Kotters opleiding tot installatietechniek, weet je. Dat zou misschien een BBL-traject of zo moeten hebben, dat we binnenkort een bijeenkomst van SBB over, wel leuk om dat mee te nemen, die dus dat, hoe noemde je dat nou waar hij in terecht doet, die techniekpoot, die klus?

Ja, dat is de fixitbrigade. Is dat net als die horecatak een soort van, eigenlijk een soort van platform? Ja, het is een platform. Ik spreek de taal nog niet helemaal, ik ben er nog niet helemaal, dus eigenlijk ben ik in een soort voorstadium van. Ja ik wil ontwikkelen ik wil niet thuis ik wil laten zien dat ik er ben ja dat is natuurlijk altijd goed ja nou ja wat ze is zit dat deden was gewoon daar zei die inburger en zeggen die. inburgering is voor de consumenten naar zoek zoeken waarmee of deel elementen mee dat een eeuw in de voorlichtingsbijeenkomst hebben ze heel erg is bijeenkomst gaan over de mogelijkheden van sociaal coöperatief ondernemen en er zijn nu acht mensen uitgekomen die geïnteresseerd aan de ja het is eigenlijk best wel een mooie ja en en dat is uw mens en zal mooi dat je dat ook zegt want dat is iets wat ze niet expliciet nog doen het komt nu van ik zit als trajectbegeleider met iemand in de spreekkamer ik denk heel veel altijd wel individueel dus het is niet een en een groep, terwijl we dat voor zorg wel doen vrachtwagenchauffeurs doen we het ook en taxichauffeurs jij ook ja dat is ook eigenlijk ook gek daar roepen mensen hier vallen bbz doet het wel of niet en dat is ook heel erg belangrijk en dat is ook heel erg belangrijk het wel groepsbijeenkomsten, Ja, die hebben wel weer een hogere drempel. Iedere laatste vrijdag. Maar wat wel de bedoeling ook is, voor sommige mensen is de drempel te groot, dus die komen er niet. Maar wat we eigenlijk willen, is dat de mensen die er wel komen, willen het liefst dat mensen wel gaan, ook al is de drempel te hoog. Want dan krijgen ze daar te horen, je kunt er ook in het voorstation bij Blauwe Parapu beginnen.

Ja, zo zit dat ook. Het is eigenlijk een voorstation. Wat ik in Delft hoorde, was dat ze daar ook, daar hebben ze natuurlijk ook krantjes voor mensen in de uitkering en zo. Ja, de... De nieuwsbrieven en krantjes en zo. Ja, en dat ze daar dan ook stukjes in zetten, eigenlijk met oproepen van, als dat je wat lijkt, kom dan langs en praat er eens over.

Dat klopt hoor. Ieder kwartaal verschijnt dat. En daar staan altijd een of meerdere trajecten of activiteiten in de picture.

Iemand die op zo'n activiteit zit en er al wat over vertelt, wat zijn of haar ervaringen, zodat dat ook voor mensen ligt, oh, oh, maar dat is misschien ook wat voor mij. Alleen dan is het ook weer, het is niet iedere keer dat er in staat, joh je kunt ook, dus het is dan, dan moet je het ook maar lezen en denken, oh ja, dus we denken er ook wel over na, hoe kun je nou toch de mensen krijgen, want... Ja, met verhalen ook misschien van mensen die erin zitten, maar dan moet je wel weer een beetje instroom hebben, maar leuke verhalen. Ik kijk even ondertussen of ik nog iets moet...

Laten we eens even kijken, we hebben natuurlijk de Landsco en er is nu een ondernemster, die begeleid ik, die Carolien, die bedrukt T-shirts. Ja, daar heb ik van gehoord, ja. En die gaat mee met de, hoe heet het, de voorzitter van Landsco, ook het land in. Oh, oké, ja, Frank. Ja, Frank, ja. Die had ik toen ook ontmoet, toen dat, hoe heet het, een paar mensen van, een paar Tweede Kamerleden aanwezig waren bij zo'n dag en toen het idee van... die het was en Jessica van kunnen we daar, kunnen we het niet via de politiek regelen dat het gewoon goed geregeld wordt en toen kwamen er een aantal rekenaars bij en zeiden oh

maar wat jullie doen is heel mooi, En we willen ook vooral dat jullie mee doorgaan, dus wij hebben niks gehoord, want wat jullie eigenlijk doen mag helemaal niet.

Ja, maar ik ken dat verhaal, dat was onder andere Jeltje Hendricks die erbij was.

En ik heb, omdat ik vier petten heb, heb ik hem nog, dus ik ben ook als directeur van de beroepsvereniging, ken ik die mensen natuurlijk ook. En ik zit in programma's als Simple Switchen en Participatiewet in Balans, daar hebben we natuurlijk heel erg actief mee gedaan. Dus ik ken al die ambtenaren daar. Dus ik heb op een gegeven moment, hadden we een bijeenkomst van Simple Switchen en daar zat iemand bij van Spoor 2, van Participatiewet in Balans, Floor Vreeswijk en Jeltje Hendricks, die dus ook hier was. En ik zei tegen hem, ja ik vind als ik dan zo hoor Simple Switchen, dan moet ook de switch naar coöperatieve ondernemer erin zitten.

En nou ja, dus daar had ik het over. Ik zei, ik vind ook dat je in Spoor 2, Participatiewet in Balans, moet je dat expliciet benoemen, dat is richting ondernemerschap. Ja. Dus ik had daar veel meer aandacht voor. Nou, daar vonden ze wel wat. Maar toen begon Jeltje dus ook te sputteren van ja, mag het allemaal wel dit en dat en ze nou weet je wat ik snap jou bezwaren maar laten we maar eens een afspraak maken dus ik heb een afspraak gemaakt met jeltje floor en jessica en frank en hebben het hierover ga je zijn nemen het nu mee ze gaan ze gaan laten onderzoeken bij het ministerie of het.

inderdaad mag wat er gebeurt is die constructie jullie hebben met zo'n twee momenten en er zijn natuurlijk ook andere vormen want ik weet wel dat op hem dat ik wel met die die zeggen ja maar als je bij die gemeente in de sociale coöperatie zitten mag je zoveel op jaarbasis houden en, wordt er niks verrekend of zo is je nou maar dat je hebt als je naar de participatiewet krijg dan mag je als gemeente twee keer per jaar iemand een bepaald bedrag geeft maar dat was toevallig net op bedrag wat ze mochten houden dus het is de vorm waar je voor kiest ja.

Nou ja goed, maar dat gaan ze dus uitzoeken. Wat kan er nou precies wel en wat niet. Want ja, je kan natuurlijk wel een stukje vrij laten doen, maar dat is altijd tijdelijk. En dan ook maar tot zoveel. Dus ja goed, in spoor 2 kan je dan natuurlijk weer nieuwe dingen voor inrichten. Dus dan kan je dan net zoals... hoe zich een stuk van je inkomen kan houden als je deeltelijk werkt kan je dat natuurlijk ook voor ondernemers te regelen maar goed je hebt al het voordeel dat je kan investeren en dus wat dat betreft is het alweer beter dan part-time werken waar je alles moet verrekenen en je kosten niet mag tafelen ik heb dus dat is dat heb ik ook een artikeltje vergeten dat een probleem ja want ik.

weet dat paul wel heel erg wilde dat dan in de wet werd er in de eerste instantie dat in de wet zijn worden opgenomen de vorm van verrekening zoals die is dat dat kan en mag en dat dat dan wanneer wordt ja ja dan zal je natuurlijk altijd een onderzoek moeten krijgen van welke vormen van verrekening zijn er en we voor welke gaan we dan kiezen ja nou ja goed u besteedt dat heeft ook die thermometer constructie maar jullie hebben we niet of ze dezelfde percentages hanteren als die jullie hebben maar nou in die richting zitten natuurlijk wel denkrichtingen van oplossingen en wat ik ook.

in de strijd heb gegooid is dat en vindt vn-verdrag handicap daar zijn ze van de overheid ook natuurlijk wel flink op de hoogte van de vereniging van, Dus er moet wel wat nodig gebeuren. En in dat VN-verdrag is één van de opgaven om te zorgen dat mensen met een handicap ook kunnen ondernemen. Want die hebben natuurlijk altijd meer problemen met ondernemen. En het gaat in het VN-verdrag juist omdat iedereen dezelfde kansen heeft. Dus moet je extra aandacht besteden aan mensen met een beperking dat die wel kunnen ondernemen. En daar sloegen ze gelijk op aan.

Als het met het VN-verdrag te maken heeft, dan krijgen ze de wind wel weer mee.

Het moet van het VN-verdrag. Ze zijn natuurlijk ook altijd op zoek naar een kapstok waar ze het jasje aan op kunnen halen. Dus als je tegen de politiek zegt, het moet van het VN-verdrag. Dus het is misschien wel leuk om daar een volgend artikeltje over te schrijven. Dus nou ja goed, je ziet dat op zich nog wel positief invoeren. Ja zeker, ja natuurlijk.

Het is net als met een groep, er is pas een groep als er tenminste vijf zijn. Nu zijn er straks vier, dat is dus te weinig. Even meer, dus toch weer onder de aandacht. Er is natuurlijk ook wel, er is nu heel veel met de

trajectveranderingen zijn mensen bezig geweest. Die zouden dan denken, dat is dan ook een moment om te bezinnen op, oh ja, maar is dit dan niet wat voor deze inwoner? Dus misschien...

Juist de mensen met veel behoefte aan autonomie en zelfstandigheid zou ik denken dat je... Ja, maar vergeet ook niet, ik heb ook iemand gehad die eigenlijk... arbeidsongeschikt was. Er waren zoveel dingen speelde er mentaal dat je daar kon je niet van verwachten dat hij aan het werk ging en je kon het werkgevers ook niet aandoen met zijn, psychische kwetsbaarheid. Dus uiteindelijk vond hij zijn heil in muziek en die is toen.

toen bij Future Fame gestart, ging tracks maken, en, werd daarbij ondersteund en op een gegeven moment, om dat album uit te brengen ja, wie gaat dat betalen? Die is toen. heeft hij toch een soort eigen bedrijfje opgestart van waaruit hij, bijvoorbeeld schilderswerk ging doen en, geluidsdingen bij bijeenkomsten waardoor hij inkomsten had en van die inkomsten ging hij die tracks betalen. Nou ja, uiteindelijk puntje bij paaltje wat hij nu dus doet is, Jongeren die helemaal aan de zijlijn staan in Utrecht komen bij hem in traject en dan gaat hij met muziek ze weer gewoon zin geven, een plekje geven, een richting geven. En hij heeft zijn eigen label Black Sheep, want hij was natuurlijk het zwarte schaap van de familie en overal was hij altijd het zwarte schaap. En daardoor lukten dingen niet. Dus dat je door het meedoen aan zo'n traject, dus eigenlijk het zwarte schaap zijn, omdraait als kracht.

Nou ja, dat is precies wat je, wat ook volgens mij wel, ik weet niet of, je hebt natuurlijk het integratief gedragsmodel, maar ik heb ooit wel eens van Henk Spies, dat is iemand die ik ken, die heeft onderzoek gedaan, heel veel in Rotterdam, naar alle jeugdinterventies enzo. En die maakt ook zo'n indeling van... willen en kunnen, zeg maar. Dus je kan wel of je kan niet en je wil wel of je kan niet. En dan heb je vier vakjes. En degene die... Je hebt dus één vakje, dat zijn mensen die eigenlijk nergens in willen passen, die willen.

niet en die kunnen wel, maar dat zijn dus eigenlijk, nou niet paradijs volgens mij, maar echt in een positieve zin, mensen die als je ze de ruimte geeft juist hele bijzondere dingen kunnen doen. Ja, dan had ik met een jongen gezin gescheiden, ouders, vader ziek, moeder ziek, lukt ze op school al niet, lukt ze met werken al niet, het was ook wel een bijzonder impulsief type, maar ja die ook in de diagnoses en de stigma's die daarbij hoorden en ook de mogelijkheden.

ook zijn heil niet vond. Op een gegeven moment zei hij, ik ben gewoon, noemde hij zijn naam. Zonder stempels. En ik wil ook als zodanig behandeld worden. Toen dacht ik, ja, ik zie in alles aan jouw gedrag dat je wel degelijk baat zou kunnen hebben bij bepaalde ondersteuning. Maar jij wil daar niet in passen. Je wil dat gewoon zelf doen. Dus je ziet een enorme behoefte aan autonomie.

Wil dus ook eigen bedrijf. Dus ik dacht, ja, als je nu naar mij kijkt en naar mij zou vragen, dan maak ik zo'n kans bij te denken, hoe succesvol is dit? Dan zou ik zeggen, eigenlijk niet. Maar dat ben ik. En als ik dat dan zeg, dan ben ik er zo vast die zegt, jij doet niet mee, jij past niet in het hokje. Dus ik bevestig eigenlijk dat hij in geen één hokje past. Dus we zijn toch dat een beetje, we zijn toch dat ingegaan. En uiteindelijk...

Nou ja, ook vanwege zijn impulsiviteit was hij op een gegeven moment, hij zei, ja, maar misschien moet ik dat maar nu even laten en gewoon gaan sparen en dan zelf een eigen bedrijf opstarten. Daar kwam hij zelf achter. En wat je zelf achterkomt en uitspreekt is natuurlijk beter dan als ik zeg, nou, zou je niet gewoon een baan nemen en gaan sparen? Dat had ik ze alleen daarom al hak in de zand en was dat niet gelukt misschien. Dus het, nou ja, in ieder geval de mogelijkheid geven om dat te gaan doen en te onderzoeken, ja, uiteindelijk is hij, hoe heet het, bij PostNL aan de slag gegaan, daarbij in Leusden, daar heb je zo'n, nou ja, daar komen al die pakketjes binnen, die worden verdeeld en daar is hij, ja, geeft hij zich uit die soort, ja.

Net als bij Defensie is, je hebt dan drie soldaten, dan heb je corporaal en dan twee corporaals en een sergeant. Hij is dan of corporaal of sergeant van een aantal. Dus hij is helemaal gewoon in zijn element. Dat betekent toch een hele strakke structuur waar hij dan in terecht komt. Ja, maar dat is ook wel wat hij nodig heeft. En dat dan binnen een strakke structuur wel ruimte is. En dat is natuurlijk heel lastig vaak te vinden.

Ik heb nu ook een jongen die, als je naar zijn prestaties kijkt, hij zit eigenlijk op een inpakafdeling. Maar inpakafdeling, dat is veel te saai. Want hij heeft ook een behoefte aan creativiteit. En uiteindelijk komt zo iemand dan terecht op de afdeling Facilitair. Dus joh, die deur klemmt, kun jij dus naar kijken. Even nadenken. Ja, weet je dan. Dat past dan wel. Dat is ook technisch, maar het vraagt heel andere dingen. Daar moet je dan soms gewoon zomaar door ervaren en doen achter. Wat is voor jou nou als ambassadeur van de sociale coöperatie nog de grootste uitdaging voor op dit moment? Wat moet je overwinnen? Of is

dat niet zo? Nee, nou de grootste uitdaging is toch wel dat je iets moois hebt en je hebt een groep inwoners.

En hoe vinden die elkaar? En dat is daar waar de aansluiting er nog niet is. hoe de aansluiting te creëren heb voor je gevoel zou je denken van en moet er is veel meer ja mensen voor wie dit ja we hebben natuurlijk met veel projecten op een gegeven moment hadden we met, harde leerschool heb ik denk drie mensen in alle edities gehad en begrijp ik was een editie die moest stoppen want zal maar een deelnemer ja dan kun je niet een leren die team in vormen dan moet.

je toch wel ja ze willen er toch tenminste 12 hebben om mee te starten want er vallen er ook wel een paar uit ja dus en zij snapt dat niet hebben zo mooi pro dus hebben ze de weten de project projectleider daar vervangen want misschien dat hij dan te weinig aan werving deed of een te weinig mensen kon binden als het ook daarin zoeken we dat zie je ook, Ja, met een voetbalclub, een voetbalteam, hartstikke goed team, individueel, ja, presteert niet genoeg, nou, ontslaande trainer.

Waar zit het hem in? Dat is natuurlijk altijd waar we naar op zoek zijn, in allerlei dingen, toch, die gulden sneden van, we hebben iets goeds, en hoe kunnen we ervoor zorgen dat de juiste mensen dat ook weten te vinden, zodat zij daar baat bij hebben en het ook kan blijven draaien. En soms, we hebben ook al gehad, dat er dus dan kennelijk voor iets, maatschappelijk gezien, geen bestaansrecht meer is, dat dat dan misschien ook maar moet omgaan. Dan kun je ook nog te veel mogelijkheden hebben, veel mooie dingen hebben, ja, dat kan allemaal goed zijn, maar ja, je kan niet alles voelen dan.

Als iemand bijvoorbeeld naar Be Well kan, of naar dit of naar dat, of naar een harde leerschool, of naar, noem maar iets op, Bolster, of naar Happy Happenings, of er zoveel te kiezen is. Dat je dan daar ook naar moet kijken, dus vandaar ook dat we wel die instrumentendagen hebben en ik zou er ook bij de projectleiders die erover gaan echt voor pleiten om dat zeker ook dit jaar weer te doen, dat die elkaar ook vinden, zodat daar ook een soort infrastructuur ontstaat van.

wij zijn nu met deze inwoner aan de slag maar ik kijk om me heen en ik zie je met jij met jou, ondersteuningsvraag of jouw doel zou nu erg gebaat zijn om daar te gaan niet omdat je kwijt wil namelijk je gun der die volgende stap kan zetten ja dat die instrumenten al jaren zou je zo'n misschien ook wel prikkels van moeten geven ja dat stimuleren ja maar en ook wel dat we misschien burgers zelf ook want jij hebt het over eva en als dat als je daar goed in kan kiezen ja met persoonlijke kenmerken de goede keuzes in kan maken we kunnen mensen misschien ook zelf wel.

ja nu is eva dat kan een klant in omdat jij zit in de spreekkamer je draait het scherm en je drukt op knopjes maar jij bent altijd dan toch in de lied ja als je kunt er ook wel mee sturen, Maar wat gebeurt er nou als een klant daar nou zelf toegang toe heeft en is even doorbladerd en denkt, hé, maar... Persoonlijkheid kunnen we misschien een testje of zo, dat je uiteindelijk krijgt van, nou, dit zijn opties voor jou. Wat we nu wel doen, dat is ook nieuw in de nieuwe aanpak, is iedereen die een uitkering aanvraagt, krijgt een brede intake.

En al heel snel na de aanvraag. En dat heet brede intake. En dat heet niet een test, maar een vragenlijst. Het is eigenlijk wel een test, maar het zijn allemaal testjes bij elkaar die in ieder geval iets zeggen over, waar sta je nu? Bijvoorbeeld als je de taal slecht beheerst, maar misschien, dus dat meet je ook, ben je best wel leerbaar. Je hebt natuurlijk ook mensen die de taal slecht beheersen en niet leerbaar zijn. Dan heb je alvast wat voorinformatie over...

Gaan we een traject starten en welk traject dan? Ja, dat zou eigenlijk zo in EVA moeten kunnen bijspreken. Ja, dus dat gaat wel, nu werken we ook met, ik doe een onderdeel van de auto en dan schuift de auto door en iemand anders doet een onderdeel van de auto en uiteindelijk rolt die de fabriek uit. We willen dat toch wel wat meer in elkaar schuiven, dat je, ja ook straks inderdaad, één document, die brede intake, daar vraag je alles in en vervolgens kun je wel op bepaalde dingen doorgaan, maar je gaat niet, je hebt een brede intake gehad, dan kom je bij ons, dan gaan wij de acht levensgebieden doen, dan kom je, en dan is het natuurlijk niet de bedoeling dat die jobhunter dat nog eens een keertje dunnetjes erover gaat doen met een nieuw formulier.

En als het dan trajectbegeleiding baan wordt omdat iemand indicatie verdient. Dat dat dan nog een keer gebeurt. Dat we eigenlijk gaan naar één model waarin alles in staat, maar ja, dat is ook ontwikkeling om te kijken of je dan toch in ieder geval geen blinde vlekken hebt in de ontwikkeling van een inwoner. Dat je steeds wel alle opties openhoudt. Het kan ook wel gevaarlijk zijn dat je denkt, oh we hebben er zoveel, wat moeten we nou doen?

Ja, daar is dat even aan met dat waar, op welke tegel bevinden we ons en wat zijn dan die die aangrijppunten en momenten. Ja, ja, ja, nou. Mooi. Ja. Is er nog iets wat je zelf kwijt wil? Jij zit ook niet verlegen om je praatje. Nee, nee, nee, met de juiste vragen en dan weet ik altijd wel. Je hebt wel de juiste knopjes. Ja, lul maar weer raak voor een knop. Ja, ik kan er zelf ook wat van, dus als je niet oppast dan komen we nooit aan je mee.